

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nyolcadik tanács)

2019. május 15.*

„Fellebbezés – Közszolgálat – Nyugdíjak – A nemzeti nyugdíjrendszerben megszerzett nyugdíjjogosultságoknak az Európai Unió nyugdíjrendszerébe való átvitele – Az átvitel iránti kérelem és a tényleges átvitel időpontja között bekövetkezett tőkenövekedés levonása”

A C-132/18. P. sz. ügyben,

az **Európai Bizottság** (képviselek: G. Gattinara, B. Mongin és L. Radu Bouyon, meghatalmazotti minőségben)

fellebbezőnek,

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2018. február 15-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

Sabine Tuerck (lakóhelye: Woluwe-Saint-Pierre [Belgium], képviselik: S. Orlandi és T. Martin ügyvédek)

felperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (nyolcadik tanács),

tagjai: F. Biltgen tanácselnök, J.-Malenovský (előadó) és C. G. Fernlund bírák,

főtanácsnok: H. Saugmandsgaard Øe,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: francia.

Ítéletet

- 1 Fellebbezésével az Európai Bizottság az Európai Unió Törvényszéke 2017. december 5-i Tuerck kontra Bizottság ítéletének (T-728/16, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2017:865) hatályon kívül helyezését kéri, amely ítéletben a Törvényszék megsemmisítette a Sabine Tuerck által az Európai Uniónál való szolgálatba lépését megelőzően megszerzett nyugdíjjogosultságnak az uniós nyugdíjrendszerbe történő átvitelét megerősítő, 2015. december 10-i bizottsági határozatot (a továbbiakban: vitatott határozat).

Jogi háttér

- 2 Az Európai Unió tisztviselőinek személyzeti szabályzata (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) VIII. melléklete 11. cikkének (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Az a tisztviselő, aki azt követően lép az Unió szolgálatába, hogy:

– egy közigazgatási hatóság, illetve nemzeti vagy nemzetközi szervezet szolgálatából kilépett,

vagy

– munkavállalóként vagy önálló vállalkozóként tevékenykedett,

beiktatását [helyesen: véglegesítését] követően, de az öregségi nyugdíjra [való] jogosultság elnyerése előtt az ilyen szolgálat vagy tevékenység révén szerzett nyugdíjjogosultság – az átruházás [helyesen: átvitel] tényleges időpontjának megfelelően naprakésszé tett – tőkeértékét az Uniónak befizettetni [helyesen: befizettetheti].

Ilyen esetben az intézmény kinevezésre jogosult hatósága, amelynél a tisztviselő szolgálatot teljesít, a tisztviselő alapilletménye, életkora és az átruházás [helyesen: átvitel] iránti kérelem időpontjában érvényes átváltási árfolyam figyelembevételével, az általános végrehajtási rendelkezések segítségével megállapítja azon nyugdíjszerző szolgálati évek számát, amelyeket a nyugdíjrendszerében a korábbi szolgálati jogviszonyra tekintettel az átruházott [helyesen: átvitt] tőke alapján, az átruházás [helyesen: átvitel] iránti kérelem időpontja és az átruházás [helyesen: átvitel] tényleges időpontja közötti tőkenövekedésnek megfelelő összeg levonása után a tisztviselő számára jóvá kell írni.

[...]”

- 3 A személyzeti szabályzat VIII. melléklete 11. és 12. cikkének általános végrehajtási rendelkezéseiről szóló, 2011. március 3-i C(2011) 1278 végleges bizottsági határozat (a továbbiakban: általános végrehajtási rendelkezések) 7. cikke többek között a következőképpen rendelkezik:

„A személyzeti szabályzat VIII. melléklete 11. cikkének (2) és (3) bekezdése alkalmazásában jóváírandó szolgálati évek számításához:

(1) A figyelembe veendő szolgálati évek számát a [...] [kérelmező tisztviselő által] megszerzett jogosultságoknak megfelelő összeg alapján, az átvitel iránti kérelem nyilvántartásba vételének időpontja és az átvitel tényleges időpontja közötti tőkenövekedésnek megfelelő összeg levonása után kell kiszámolni.

Amennyiben a nemzeti vagy nemzetközi szervezetnek nem áll módjában közölni a nyugdíjjogosultságnak a kérelem nyilvántartásba vételekor fennálló értékét, [3,1%-os] mértékű egyszerű kamatot kell levonni az átutalt összegből a kérelem nyilvántartásba vétele és az átvitel tényleges időpontja közötti időszakra tekintettel.

[...]

A jogvita előzményei

- 4 S. Tuerck 2004. március 1-jén lépett szolgálatba az Unió egyik intézményénél, a német közigazgatás szolgálatából való kilépést követően.
- 5 A 2010. május 27-én a személyzeti szabályzat VIII. melléklete 11. cikkének (2) bekezdése alapján kérte az Uniónál való szolgálatba lépését megelőzően végzett tevékenysége révén megszerzett nyugdíjjogosultságát képviselő tőkeértéknek az uniós nyugdíjrendszerbe való átvitelét.
- 6 2013. április 29-én a Személyi Juttatásokat Kezelő és Kifizető Hivatal (PMO) továbbította e kérelmet a Deutsche Rentenversicherung Bundnak (szövetségi nyugdíjbiztosító, Németország; a továbbiakban: DRV), mint azon nyugdíjrendszerért felelős nemzeti szervnek, amelyben a szóban forgó nyugdíjjogosultságot megszerezték.
- 7 2015. május 5-én a DRV tájékoztatta a PMO-t, hogy az S. Tuerck által megszerzett nyugdíjjogosultság átvihető tőkeértéke a kérelme nyilvántartásba vételének időpontjában 141 652,07 eurót tett ki.
- 8 2015. június 22-én a PMO az uniós nyugdíjrendszer keretében figyelembe veendő szolgálati idő jóváírására vonatkozó javaslatot tett S. Tuercknek a DRV által megjelölt összeg alapján, amely szolgálati idő 3 év 8 hónap és 29 napot ért el. Az érdekelt elfogadta e javaslatot.
- 9 2015. december 10-én a PMO értesítette S. Tuercköt a vitatott határozat elfogadásáról, amely határozat az általános végrehajtási rendelkezések 7. cikke alapján végül 3 év 4 hónapban határozata meg a szolgálati idő jóváírását az 126 048,05 euróban megállapított megszerzett jogosultság alapján. Ezt az összeget úgy számították ki, hogy az időközben a DRV által átutalt tőkeösszegeből, azaz 146 714,33 euróból a kérelme nyilvántartásba vételének időpontja és az e tőkeérték uniós nyugdíjrendszerbe való átvitelének tényleges időpontja között eltelt időszak alatt az S. Tuerck által megszerzett nyugdíjjogosultság tőkenövekedésének megfelelő 20 666,28 eurót levontak. Ezen levonást magát úgy számították ki, hogy az említett tőkeértékre a szóban forgó időszakban eltelt minden egyes év után 3,1%-os mértékű kamatot számítottak fel.

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

- 10 A Törvényszék Hivatalához 2016. október 14-én benyújtott keresetlevelével S. Tuerck keresetet indított a vitatott határozat megsemmisítése iránt.
- 11 Kereseti kérelme alátámasztására a felperes két jogalapot hozott fel, az elsőt az általános végrehajtási rendelkezések 7. cikke (1) bekezdésének, a másodikat a személyzeti szabályzat VIII. melléklete 11. cikke (2) bekezdésének megsértésére alapította.
- 12 A megtámadott ítéletben a Törvényszék, miután megállapította, hogy az S. Tuerck által felhozott első jogalap megalapozott volt, megsemmisítette a vitatott határozatot.

A felek kérelmei a Bíróság előtt

- 13 Fellebbezésében a Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:
 - helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

- érdemben bírálja el a jogvitát, és utasítsa el a keresetet, valamint
 - S. Tuercköt kötelezze az elsőfokú eljárásban és a fellebbezés keretében felmerült költségek viselésére.
- 14 S. Tuerck válaszbeadványában azt kéri, hogy a Bíróság:
- utasítsa el a fellebbezést;
 - másodlagosan a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezése esetén utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé, hogy e bíróság határozzon az előtte felhozott második jogalapról, és
 - a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére;

A fellebbezésről

- 15 A Bizottság a fellebbezése alátámasztásául négy jogalpra hivatkozik.

Az első, arra alapított jogalapról, hogy tévesen alkalmazták a jogot a tőkenövekedés személyzeti szabályzat VIII. melléklete 11. cikkének (2) bekezdésében előírt levonásának elvégzésére hatáskörrel rendelkező szervezet meghatározásakor

A felek érvei

- 16 A Bizottság azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 23. és 24. pontjában megállapította, hogy a Bizottság „nem vonhat le semmit” a közigazgatási hatóság, szervezet vagy érintett nemzeti szerv (a továbbiakban: érintett nemzeti hatóság) által adott esetben neki átutalt tőkeösszegeből a személyzeti szabályzat VIII. melléklete 11. cikkének (2) bekezdésében létrehozott mechanizmus alkalmazásával.
- 17 E mechanizmus ugyanis két egymást követő szakaszt foglal magában: az első a nemzeti nyugdíjrendszerben a kérelmező tisztviselő által megszerzett, naprakésszé tett tőke kiszámítása és az uniós nyugdíjrendszerbe való átvitele; a második pedig az említett tőkének az uniós nyugdíjrendszerben figyelembe veendő szolgálati évekké alakítása.
- 18 Márpedig a Bíróság ítélkezési gyakorlatából következik, hogy bár az első szakasz kizárólag érintett nemzeti hatóság hatáskörébe tartozik, a másodikat az uniós jog szabályozza. Ezenkívül a személyzeti szabályzat VIII. melléklete 11. cikkének (2) bekezdése kifejezetten előírja, hogy az említett második szakaszban azon uniós intézmény, amelynél a kérelmező tisztviselő szolgálatot teljesít, levonja az érintett nemzeti hatóság által átutalt tőkéből a kérelmező tisztviselő által megszerzett nyugdíjjogosultság – az átvitel iránti kérelem időpontja és az átruházás tényleges időpontja közötti – tőkenövekedésének megfelelő összeget.
- 19 S. Tuerck vitatja ezen érvelés megalapozottságát.

A Bíróság álláspontja

- 20 A személyzeti szabályzat VIII. melléklete 11. cikke (2) bekezdésének első albekezdése úgy rendelkezik, hogy az a tisztviselő, aki azt követően lép az Unió szolgálatába, hogy többek között egy közigazgatási hatóság, illetve nemzeti vagy nemzetközi szervezet szolgálatából kilépett, véglegesítését követően, de az öregségi nyugdíjra való jogosultság elnyerése előtt az ilyen tevékenység révén szerzett

nyugdíjjogosultság – az átvitel tényleges időpontjának megfelelően naprakésszé tett – tőkeértékét az Uniónak befizettetheti. E rendelkezés második albekezdése pedig kimondja, hogy azon intézmény, amelynél a kérelmező tisztviselő szolgálatot teljesít, az átvitt tőkéből levonja az említett nyugdíjjogosultság – az átvitel iránti kérelem időpontja és az átruházás tényleges időpontja közötti – tőkenövekedésének megfelelő összeget.

- 21 Az említett rendelkezésből következik, hogy miután az érintett nemzeti hatóság átutalta a kérelmező tisztviselő által az átvitel tényleges időpontjában megszerzett nyugdíjjogosultságnak megfelelő, naprakésszé tett tőkét azon intézmény számára, amelynél e tisztviselő szolgálatot teljesít, ez az intézmény rendelkezik hatáskörrel arra, hogy e tőkéből levonja a nyugdíjjogosultság – az átvitel iránti kérelem időpontja és az átruházás tényleges időpontja közötti – tőkenövekedésének megfelelő összeget.
- 22 Következésképpen a személyzeti szabályzat VIII. melléklete 11. cikkének (2) bekezdése a szóban forgó intézményt nem jogosítja fel arra, hogy bármit is levonjon magának a nyugdíjjogosultság összegének megfelelő tőkerészből. E tekintetben a Törvényszék által a megtámadott ítélet 24. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatból nemcsak az következik, hogy kizárólag az érintett nemzeti hatóság jogosult az utóbbi összeg kiszámítására, hanem az is, a Bizottság később azt nem módosíthatja vagy nem vitathatja (lásd ebben az értelemben: 1989. november 9-i Bonazzi-Bertottili kontra Bizottság ítélet, 75/88, 146/88 és 147/88, nem tették közzé, EU:C:1989:410, 17. és 20. pont; 2013. december 5-i Časta ítélet, C-166/12, EU:C:2013:792, 29. és 32. pont).
- 23 Ami azt a kérdést illeti, hogy Törvényszék a megtámadott ítéletben megsértette-e a személyzeti szabályzat VIII. melléklete 11. cikkének (2) bekezdését – amint arra a Bizottság hivatkozik – meg kell állapítani, hogy e bíróság nem állította megkülönböztetés nélkül, hogy a Bizottság „nem vonhat le semmit” az érintett nemzeti hatóság által neki átutalt tőke összegéből. A Törvényszék ugyanis ezen ítélet 23. pontjában mindössze azt mondta ki, hogy „abban az esetben, ha az [érintett] nemzeti [hatóságok] közlik a [Bizottsággal] a nyugdíjjogosultságnak a kérelem nyilvántartásba vételekor fennálló értékét, e hatóság nem vonhat le semmit ebből az összegből, és a nyugdíjra jogosító szolgálati éveknek a személyzeti szabályzat szerinti számítását a teljes említett összeg alapján kell elvégezni”.
- 24 Márpedig e megállapításból következik, hogy az az „összeg”, amelyből a Bizottság semmit nem vonhat le, nem az érintett nemzeti hatóság által átutalt tőke teljes összege, hanem csupán e tőkének azon része, amely az átviteli kérelem nyilvántartásba vételekor a kérelmező tisztviselő által a nemzeti nyugdíjrendszerben megszerzett nyugdíjjogosultságnak felel meg.
- 25 Ezenkívül a megtámadott ítélet ugyanezen pontja kifejezetten emlékeztet arra, hogy a Bizottság ezzel szemben az átutalt tőke teljes összegéből levonhatja az e tőke másik részének megfelelő összeget, amelyet a nyugdíjjogosultság – az átruházás iránti kérelem nyilvántartásba vételének időpontja és az átruházás tényleges időpontja közötti – tőkenövekedése alkot.
- 26 A Törvényszék tehát nem alkalmazta tévesen a jogot a tőkenövekedés személyzeti szabályzat VIII. melléklete 11. cikkének (2) bekezdésében előírt levonásának elvégzésére hatáskörrel rendelkező szervezet meghatározásakor.
- 27 Következésképpen a jelen jogalap nem megalapozott, így azt el kell utasítani.

A második, a tőkenövekedésnek a személyzeti szabályzat VIII. melléklete 11. cikkének (2) bekezdésében és az általános végrehajtási rendelkezések 7. cikkének (1) bekezdésében előírt levonására vonatkozó részletszabályokkal kapcsolatos téves jogalkalmazásról

A felek érvei

- 28 A Bizottság először is azt állítja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 23., 31. és 32. pontjában tévesen alkalmazta a jogot annak megállapításával, hogy azon uniós intézmény, amelynél a kérelmező tisztviselő szolgálatot teljesít, csak abban az esetben végezheti el a tőkenövekedésnek a személyzeti szabályzat VIII. melléklete 11. cikkének (2) bekezdése szerinti levonását az általános végrehajtási rendelkezések 7. cikke (1) bekezdésének második albekezdésében hivatkozott 3,1%-os kamat alkalmazásával, ha az érintett nemzeti hatóságnak nem áll módjában közölni az e tisztviselő által az átvitel iránti kérelme nyilvántartásba vételének időpontjában megszerzett nyugdíjjogosultság összegét, nem pedig minden esetben.
- 29 Másodsorban a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 23., 26–28. és 33. pontjában megállapította, hogy az ilyen levonást az átvitel iránti kérelme nyilvántartásba vételének időpontjában az említett tisztviselő által megszerzett nyugdíjjogosultságnak megfelelő „átvihető” tőke alapján kell elvégezni. A személyzeti szabályzat VIII. melléklete 11. cikkének (2) bekezdése ugyanis egyértelműen kimondja, hogy e levonást az érintett nemzeti hatóság által átutalt tőke alapján kell elvégezni.
- 30 S. Tuerck vitatja ezen érvelés megalapozottságát.

A Bíróság álláspontja

- 31 Ami először is a jelen ítélet 28. pontjában kifejtett, téves jogalkalmazáson alapuló érvet illeti, meg kell állapítani, hogy az általános végrehajtási rendelkezések 7. cikke (1) bekezdésének első albekezdésében az szerepel, hogy az érintett nemzeti hatóság által átutalt tőkéből való levonásnak a nyugdíjjogosultság – az átruházás iránti kérelem nyilvántartásba vételének időpontja és az átruházás tényleges időpontja közötti – tőkenövekedése összegének kell megfelelnie, majd a második albekezdés pontosítja, hogy amennyiben az érintett nemzeti hatóságnak nem áll módjában közölni a nyugdíjjogosultságnak a kérelem nyilvántartásba vételekor a kérelmező tisztviselő által megszerzett értékét, 3,1%-os mértékű kamatot kell levonni az átutalt összegből a kérelem nyilvántartásba vétele és az átvitel tényleges időpontja közötti időszakra tekintettel.
- 32 E megfogalmazásból egyértelműen kitűnik, hogy jóllehet a Bizottság feladata adott esetben annak meghatározása, hogy az érintett nemzeti hatóságnak módjában állt-e az, hogy közölje vele a kérelmező tisztviselő által az átvitel iránti kérelme nyilvántartásba vételének időpontjában megszerzett nyugdíjjogosultság összegét, ezen intézmény csak akkor végezheti el az előírt levonást a 3,1%-os általán-kamatmértéket alkalmazva, ha e kérdésben ezen intézmény szerint igenlő válasz adandó.
- 33 Következésképpen a jelen ítélet 28. pontjában szereplő, téves jogalkalmazásra alapított érv megalapozatlan.
- 34 Ami másodsorban a jelen ítélet 29. pontjában említett, téves jogalkalmazásra alapított érvet illeti, először is hangsúlyozni kell, hogy a személyzeti szabályzat VIII. melléklete 11. cikkének (2) bekezdése értelmében az e rendelkezésben említett levonás az érintett nemzeti hatóság által átutalt tőkeösszeget kell alapul venni, ahogy azt a jelen ítélet 20. pontja megjegyzi, és ahogy arra a Bizottság is helytállóan emlékeztet.

- 35 Ezzel együtt meg kell állapítani, hogy a megtámadott ítélet 23. pontjában a Törvényszék az átviteli kérelem nyilvántartásba vételének időpontjában fennálló „átvihető” tőkére mint azon alapra utal, amelyet nem az ilyen levonáshoz, hanem az uniós nyugdíjrendszerben figyelembe veendő szolgálati idő számításához kell használni, a kérelmező tisztviselő által a nemzeti nyugdíjrendszerében megszerzett jogosultság függvényében. Egyébiránt a Törvényszék a megtámadott ítélet 26–28. és 33. pontjában pontosítja, hogy e számítás ideiglenes jellegű.
- 36 Következésképpen a Bizottság helytelenül kifogásolja, hogy a Törvényszék azt állapította meg, hogy a tőkenövekedésnek a személyzeti szabályzat VIII. melléklete 11. cikkének (2) bekezdésében előírt levonását az „átvihető” tőke alapján kell elvégezni.
- 37 Végezetül az általános végrehajtási rendelkezések 7. cikke (1) bekezdésének első albekezdése kifejezetten előírja – amint arra a megtámadott ítélet 21. pontja emlékeztetett –, hogy az „átvihető” tőkét kell alapul venni az uniós nyugdíjrendszerben figyelembe veendő szolgálati idő számításakor.
- 38 Következésképpen a jelen ítélet 29. pontjában szereplő, téves jogalkalmazásra alapított érv megalapozatlan.
- 39 Mivel tehát a Bizottság által a jelen jogalap keretében felhozott téves jogalkalmazások egyike sem bizonyítható, e jogalapot teljes egészében el kell utasítani mint megalapozatlant.

A harmadik, az indokolási kötelezettség megsértésére, a jelen ügy elemzésére vonatkozó téves jogalkalmazásra és arra alapított jogalapról, hogy az általános végrehajtási rendelkezések 7. cikke (1) bekezdésének a Törvényszék általi értelmezése összeegyeztethetetlen a személyzeti szabályzat VIII. melléklete 11. cikkének (2) bekezdésével

A felek érvei

- 40 Fellebbezésében a Bizottság először is előadja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 23., 31. és 32. pontjában tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy értelmezte az általános végrehajtási rendelkezések 7. cikkének (1) bekezdését, hogy az e rendelkezésben hivatkozott 3,1%-os kamatmérték csak akkor alkalmazható, ha az érintett nemzeti hatóságnak nem állt módjában az, hogy közölje vele a kérelmező tisztviselő által az átvitel iránti kérelme nyilvántartásba vételének időpontjában megszerzett nyugdíjjogosultság összegét, mivel ezen értelmezés összeegyeztethetetlen a személyzeti szabályzat VIII. melléklete 11. cikkének (2) bekezdésével, amelyet az említett rendelkezésnek végre kell hajtania.
- 41 Másodszer a Törvényszék a megtámadott ítélet 26–30. és 33. pontjában megsértette az indokolási kötelezettségét, annak ismertetésével, hogy a jelen ügyben a DRV-nek módjában állt közölni a Bizottsággal az S. Tuerck által az átvitel iránti kérelme nyilvántartásba vételének időpontjában megszerzett nyugdíjjogosultság összegét, anélkül azonban, hogy e kérdésben további magyarázatokat adott volna.
- 42 Válaszában a Bizottság e tekintetben hozzáteszi, hogy a Törvényszék nem megalapozottan támaszkodott azon megállapodásra, amelyet ő a Németországi Szövetségi Köztársasággal kötött 1994 folyamán, ellentétben azzal, amit a megtámadott ítélet 33. pontja tartalmaz. E megállapodás ugyanis már a vitatott határozat elfogadását megelőzően hatálytalanná vált.
- 43 S. Tuerck az egész fenti érvelést vitatja.

A Bíróság álláspontja

- 44 Ami először is a jelen ítélet 40. pontjában kifejtett, téves jogalkalmazásra alapított érvet illeti, meg kell állapítani, hogy a személyzeti szabályzat VIII. melléklete 11. cikkének (2) bekezdése maga nem határozza meg a benne foglalt levonási szabály végrehajtási szabályait, hanem e célból előírja, hogy az egyes uniós intézmények általános végrehajtási rendelkezéseket fogadjanak el.
- 45 Az általános végrehajtási rendelkezések 7. cikke (1) bekezdésének célja ilyen végrehajtási szabályok előírása a Bizottságot illetően.
- 46 Ilyen körülmények között az általános végrehajtási rendelkezések 7. cikke (1) bekezdésének azon értelmezése, amelyet a Törvényszék a megtámadott ítélet 23., 31. és 32. pontjában adott, csak akkor tekinthető összeegyeztethetetlennek a személyzeti szabályzat VIII. melléklete 11. cikkének (2) bekezdésével, ha ezen értelmezés nem akadályozza meg, vagy legalábbis nem teszi nehezebbé az említett 11. cikkben foglalt levonási szabály végrehajtását.
- 47 Márpedig az általános végrehajtási rendelkezések 7. cikke (1) bekezdésnek második albekezdésében foglalt 3,1%-os kamatmérték alkalmazása éppen olyan jellegű, hogy lehetővé teszi a Bizottságnak az abban a helyzetben felmerülő akadály leküzdését, amelyben az érintett nemzeti hatóságnak nem áll módjában az, hogy közölje vele a kérelmező tisztviselő által az átvitel iránti kérelme nyilvántartásba vételének időpontjában megszerzett nyugdíjjogosultság összegét. E rendelkezés hiányában ugyanis a Bizottság ilyen helyzetben nem tudná végrehajtani azon kötelezettséget, amely őt a személyzeti szabályzat VIII. melléklete 11. cikkének (2) bekezdése alapján terheli.
- 48 Ebből következően nem állapítható meg, hogy a Törvényszék az általános végrehajtási rendelkezések 7. cikkének (1) bekezdését a személyzeti szabályzat VIII. melléklete 11. cikkének (2) bekezdésével összeegyeztethetetlen módon értelmezte.
- 49 Ami másodszer a jelen ítélet 41. pontjában szereplő és az indokolási kötelezettség megsértésén alapuló érvet illeti, meg kell állapítani, hogy a Bizottság a vitatott határozatot sem Törvényszék, sem pedig akár a Bíróság előtt egyetlen alkalommal sem igazolta azon körülménnyel, hogy a DRV-nek nem állt módjában az, hogy közölje vele az S. Tuerck által megszerzett nyugdíjjogosultság összegét. A fellebbezés keretében nem vitatott álláspontját ugyanis – ahogy az a megtámadott ítélet 18. és 32. pontjából kitűnik – azon állítás képezte, hogy az általános végrehajtási rendelkezések 7. cikke (1) bekezdésének második albekezdésében hivatkozott 3,1%-os mértéket általános jelleggel, valamennyi, nyugdíjjogosultság-átvitelre vonatkozó eljárásban alkalmazni kell, és konkrétan a jelen ügyben is.
- 50 A Bizottság – mivel ezzel a Törvényszék előtt azt állította, hogy a kérdéses kamatmérték minden körülmények között alkalmazandó, és így közvetve, azonban szükségszerűen azt, hogy az általános végrehajtási rendelkezések 7. cikke (1) bekezdésének második albekezdésében említett információközlés hiánya e tekintetben nem releváns – nem megalapozottan kifogásolja, hogy a Törvényszék nem indokolta kellően az ilyen feltétel jelen ügyben való tiszteletben tartására vonatkozó vizsgálatát.
- 51 Mindenesetre meg kell állapítani, hogy megtámadott ítélet e tekintetben elegendő indokolást tartalmaz. A Törvényszék ugyanis ezen ítélet 26–30. pontjában részletesen kifejtette, hogy a DRV-nek módjában állt az, hogy közölje vele az S. Tuerck által az átvitel iránti kérelme nyilvántartásba vételének időpontjában megszerzett nyugdíjjogosultság összegét, épp ezért mind az ezen összegre, mind pedig az érintett jogosultsága – az ezen időpont és a tőke átutalásának tényleges időpontja közötti – tőkenövekedésének összegére vonatkozó információkat közölte. A Törvényszék az említett ítélet 33. pontjában azon okokat is megmagyarázta, amelyek arra vezették, hogy ezen információkat pontosnak és megbízhatónak tekintse.

- 52 Ami harmadszor és végezetül a jelen ítélet 42. pontjában kifejtett azon érvet illeti, amely útján a Bizottság vitatja a megtámadott ítélet 33. pontját, meg kell állapítani, hogy a Bíróság eljárási szabályzata 127. cikkének (1) bekezdése értelmében az eljárás további részében semmilyen új jogalapot nem lehet felhozni, kivéve ha az olyan jogi vagy ténybeli helyzetből származik, amely az eljárás során merült fel.
- 53 Ezért az ilyen jogalapokat a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint elfogadhatatlanként el kell utasítani, kivéve ha keresetlevélben kifejtett jogalap kiterjesztésének minősül, és ahhoz szorosan kapcsolódik (2017. december 20-i Spanyolország kontra Tanács ítélet, C-521/15, EU:C:2017:982, 141. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 54 Márpedig a jelen ügyben a Bizottság az érvelését megtámadott ítéletnek magára a szövegére, nem pedig a Bíróság előtti eljárás során feltárt jogi és ténybeli körülményekre alapozza.
- 55 Ezenkívül ezen érv nem tekinthető a fellebbezésben szereplő, indokolási kötelezettség megsértésére alapított érv kiterjesztésének, és azzal nem is áll szoros kapcsolatban.
- 56 Ahogy az ugyanis az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, valamely aktus indokolásának vitatása, amely lényeges eljárási szabályok megsértésének körébe tartozik, és ezen aktus megalapozottságának vitatása, amely az érdemi jogszerűségére vonatkozik, a megsemmisítés iránti kereset vagy a fellebbezés keretében felhozható két különálló jogalapnak minősül (1998. április 2-i Bizottság kontra Sytraval és Brink's France ítélet, C-367/95 P, EU:C:1998:154, 67. pont; 2011. július 28-i Mediaset kontra Bizottság ítélet, C-403/10 P, nem tették közzé, EU:C:2011:533, 111. pont).
- 57 Ezért az említett érv nem elfogadható.
- 58 Ebből következik, hogy a jelen jogalapot mint részben megalapozatlant és mint részben elfogadhatatlant el kell utasítani.

A negyedik jogalapról, amely egyrészt téves jogalkalmazáson, másrészt az indokolási kötelezettség megsértésén alapul, amennyiben a Törvényszék jogalap nélküli gazdagodás fennállását állapította meg

A felek érvei

- 59 A Bizottság azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot azzal, hogy a megtámadott ítélet 32. pontjában megállapította, hogy annak lehetővé tétele, hogy a Bizottság az érintett nemzeti hatóság által átutalt tőkéből – kamatot alkalmazva – levonást végezzen, a kérelmező tisztviselő sérelmére jogalap nélküli gazdagodást eredményezne. Ugyanis a Törvényszék megállapításával ellentétben a személyzeti szabályzat VIII. melléklete 11. cikkének (2) bekezdésében foglalt levonás alkalmazásának célja az érintett tisztviselő jogalap nélküli gazdagodásának elkerülése annak biztosításával, hogy a nemzeti nyugdíjrendszerben megszerzett nyugdíjjogosultság uniós nyugdíjrendszerbe való átvitele kizárólag az érdekelt által az átvitel iránti kérelme nyilvántartásba vételének időpontjában megszerzett nyugdíjjogosultság összegére vonatkozzon, kizárva az e jogosultság – az ezen időpont és az átvitel tényleges időpontja közötti – tökenövekedésének megfelelő összeget.
- 60 Ezenkívül a megtámadott ítélet indokolását illetően, a Törvényszék nem válaszolt a Bizottság azon érvére, miszerint az általános végrehajtási rendelkezések 7. cikkének (1) bekezdésében hivatkozott 3,1%-os kamatmérték alkalmazását meghaladó összeget minden egyes esetben visszafizetik a kérelmező tisztviselőnek.
- 61 S. Tuerck vitatja ezen érvelés megalapozottságát.

A Bíróság álláspontja

- 62 Ami elsősorban a jelen ítélet 59. pontjában említett téves jogalkalmazásra alapított érvet illeti, meg kell állapítani, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 32. pontjában megállapította, hogy annak lehetővé tétele, hogy a Bizottság az érintett nemzeti hatóság által átutalt tőkéből – kamatot alkalmazva – elvégezze a személyzeti szabályzat VIII. melléklete 11. cikkének (2) bekezdésében foglalt levonást, a kérelmező tisztviselő sérelmére jogalap nélküli gazdagodást eredményez olyan helyzetben, mint amely a jelen ügyben szerepel, amelyben a Bizottsággal közölték az érdekelt nyugdíjjogosultságának pontos összegét, és így annak módjában állt az általános végrehajtási rendelkezések 7. cikke (1) bekezdésének első albekezdése szerint eljárni.
- 63 Márpedig, jóllehet a kamatmérték átalányjellegű alkalmazása ilyen helyzetben nem jár olyan automatikus következménnyel, hogy jogalap nélküli gazdagodást eredményezzen, annak közvetlen következménye a jogalap nélküli gazdagodás kockázatának létrehozása, mivel arra vezetheti a Bizottságot, hogy az érintett nemzeti hatóság által átutalt tőkéből a kérelmező tisztviselő által megszerzett nyugdíjjogosultság valós tőkenövekedésénél magasabb összeget vonjon le, kisajátítva ezzel e nyugdíjjogosultság egy részét.
- 64 Az ilyen kockázat fennállására tekintettel nem állapítható meg, hogy a jogot a jelen ítélet 59. pontjában hivatkozott megfontolás megfogalmazásával a Törvényszék tévesen alkalmazta.
- 65 Ami a másodsorban a jelen ítélet 60. pontjában ismertetett, indokolási kötelezettség megsértésére alapított érvet illeti, meg kell állapítani, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint ez a kötelezettség nem arra kötelezi a Törvényszéket, hogy a felek valamennyi érvére válaszoljon, hanem csak arra, hogy oly módon indokolja meg határozatát, hogy lehetővé tegye a feleknek az azt igazoló okok megismerését, valamint a Bíróságnak, hogy fellebbezés esetén elvégezze a felülvizsgálatát (2008. szeptember 9-i ítélet, FIAMM és társai kontra Tanács és Bizottság ítélet, C-120/06 P és C-121/06 P, EU:C:2008:476, 96. pont; 2012. szeptember 6-i Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej kontra Bizottság ítélet, C-422/11 P és C-423/11 P, EU:C:2012:553, 48. pont).
- 66 A jelen ügyben a Törvényszék által felvetett jogalap nélküli gazdagodás esete azt foglalja magában – amint az a jelen ítélet 63. pontjából következik –, hogy az adott tisztviselő által megszerzett nyugdíjjogosultság tőkenövekedésének valós értéke alacsonyabb, mint a Bizottság által előirányzott 3,1%-os kamatmérték átalányjellegű alkalmazásából eredő összeg.
- 67 Márpedig ezen intézmény érve ezzel ellentétes helyzetre utal, amelyben az átvitt összeg meghaladja az e kamatmérték alkalmazását, és így egyáltalán nem függ össze a Törvényszék által alkalmazott érveléssel. Következésképpen nem kifogásolható, hogy a Törvényszék az említett évről nem foglalt állást.
- 68 Következésképpen a jelen joglapot mint megalapozatlant el kell utasítani.
- 69 Következésképpen a fellebbezést teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

- 70 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján, amelyet annak 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.
- 71 A jelen ügyben a Bizottságot, mivel pervesztes lett, S. Tuerck kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nyolcadik tanács) a következőképpen határozott:

- 1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.**
- 2) A Bíróság az Európai Bizottságot kötelezi a költségek viselésére.**

Aláírások